

Arrest

nr. 229 312 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: A. T., M. (...)

geboortedatum: 05.11.1963

geboorteplaats: Guantanamo

nationaliteit: Cuba

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(..)

(x) 2° in volgende gevallen:

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(..)

De aankomstverklaring van betrokkene werd verlengd tot 16/07/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden aangezien er geen uitgebreid medisch type-attest (op naam van het kleinkind S. A.-M. P. (...)) van een specialist overgemaakt werd waaruit blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is wegens de medische toestand van haar kleinkind.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij het gezin van haar meerderjarige dochter verblijft haar niet automatisch recht op verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"- de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- artikel 8 van het EVRM

- van het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van goed bestuur

Doordat, verwerende partij ten onrechte verzoekster verwijt nagelaten te hebben een medisch verslag van een specialist te hebben overgemaakt bij de aanvraag tot verlenging van de aankomstverklaring;

Terwijl, dat deze voorwaarde niet aan verzoekster werd kenbaar gemaakt toen zij zich naar verwerende partij begaf om de aankomstverklaring te verlengen;

Dat verzoekster wel op 17 juni 2019 een geschrift van de hand van haar dochter, Mevrouw L. U. A. (...) neerlegde ter ondersteuning van het verzoek tot verlenging van de aankomstverklaring waarin duidelijk en in detail wordt verwezen naar de ernst van de aandoening van het kindje/kleinkindje en de specialistische zorg die Sophia reeds ontvangt en gedurende de toekomstige jaren nog zal moeten ontvangen;

Dat naar aanleiding van de ontvangst van dit schrijven verzoekster geen andere instructies/verzoeken kreeg vanwege verwerende partij om bijkomende stukken neer te leggen ter ondersteuning van haar aanvraag;

Dat het schrijven van 17 juni 2019 wel degelijk gewag maakt van het bestaan van een gespecialiseerde behandeling voor Sophia;

Dat verder uit de stukken waarover verzoekster thans beschikt blijkt dat de aanwezigheid van verzoekster om zorg te dragen voor haar kleinkindje door meerdere medische instanties - waaronder het Medisch Ziekenhuis Brussel - als een "legitieme vraag" wordt voorgesteld (stukken 3, 4 en 5)

Dat deze zienswijze ook nog eens bevestigd wordt door het ZA Portaels van 2 augustus 2019.

Dat verzoekster zich afvraagt waarom zij pas bij het ontvangen van de bestreden beslissing moest vernemen dat zij niet de gepaste documenten - i.e. "uitgebreid medisch type-attest (op naam van kleinkind S. A.-M. P. (...)) van een specialist" - had moeten voorleggen ter ondersteuning van haar aanvraag;

Dat het redelijk voorkomt dat verzoekster op voorhand ingelicht zou zijn geweest van het feit dat de neerlegging van een dergelijk document noodzakelijk was opdat aan haar aanvraag een gunstig gevolg zou kunnen worden gegeven;

Dat de verklaring van de hand van de dochter van verzoekster van 17 juni 2019 wel gewag maakt van het bestaan van een gespecialiseerde behandeling wat verwerende partij had moeten aanzetten uitdrukkelijk te vermelden dat verzoekster hieromtrent een bijzonder type - document diende voor te leggen;

Dat verwerende partij dus op het moment van de indiening van de aanvraag tot verlenging dus wel zeer goed op de hoogte was van de specialistische behandeling die voorzien zijn voor Sophia;

Dat zij echter heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen nadere uitleg en documentatie voor te leggen omtrent de specialistische behandeling van Sophia;

Dat verzoekster dus gerechtigd aan te nemen dat verwerende partij voldoende ingelicht was omtrent de medische situatie van Sophia;

Dat verwerende partij nagelaten heeft zo te handelen wat strijdig kan bevonden met het beginsel van behoorlijk bestuur;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet op afdoende wijze is gemotiveerd;

Zodat, op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd en de artikelen 9 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat het regelmatig verblijf van verzoekende partij verstreken is omdat de aankomstverklaring maar verlengd werd tot 16 juli 2019 en er geen verdere verlenging kan worden toegestaan omdat er geen uitgebreid medisch type-atteest werd overgemaakt van een specialist voor wat betreft het kleinkind en waaruit blijkt dat de aanwezigheid van verzoekende partij noodzakelijk is wegens de medische toestand van dit kleinkind. Verder wijst de verwerende partij erop dat het feit dat verzoekende partij bij het gezin van haar meerderjarige dochter verblijft haar geen automatisch recht op verblijf geeft.

2.4. Verzoekende partij betwist an sich niet dat zij thans in onregelmatig verblijf zit maar betoogt dat zij nooit werd uitgenodigd een medisch verslag van een specialist neer te leggen. Zij stelt dat zij op 17 juni 2019 wel een schrijven van haar dochter heeft neergelegd waarin duidelijk wordt verwezen naar de ernst van de aandoening van het kleinkind en de specialistische zorg die het kind ontvangt en nog jaren zal moeten ontvangen. Thans voegt de verzoekende partij bij onderhavig verzoekschrift nog medische attesten van augustus 2019 waaruit blijkt dat de aanwezigheid van verzoekende partij om zorg te dragen voor het kleinkind een legitieme vraag is.

2.5. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat haar verblijf op 27 juni 2019 werd verlengd en bij de mededeling hiervan haar gevraagd werd om een medisch attest voor te leggen waaruit blijkt dat haar aanwezigheid noodzakelijk is indien zij nog verdere verlenging wenste. Zo wordt in deze mededeling het volgende gesteld:

"Gelieve, betreffende bovenvermelde vreemdeling, volgende onderrichtingen uit te voeren:

(x) de aankomstverklaring afgeleverd op 28/03/2019 te verlengen tot 16/07/2019

(x) OPMERKING:

Voor een eventuele verdere verlenging dient er een medisch attest voorgelegd te worden door een specialist op naam van P.S. (...), waaruit blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is.

Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar het eerste schrijven van haar dochter van 17 juni 2019 maar zij gaat volledig voorbij aan het schrijven van 15 juli 2019 van haar dochter waarbij, in navolging van voorgaande mededeling, om een verdere verlenging wordt gevraagd en waarbij beaamt wordt dat verzoekende partij de toelating heeft gekregen om tot 16 juli 2019 in België te verblijven. Verder wordt gevraagd om de toelating te verlengen tot 13 september 2019 omdat het kleinkind in juli en augustus zal onderzocht worden en een conclusie van het onderzoek plaats zal vinden op 9 september 2019. In de schoolvakantie lijkt het de ouders beter dat het kleinkind opgevangen wordt door verzoekende partij dan naar de opvang te moeten. Verder stelt de dochter: *“Bij deze aanvraag geven wij alle nodige documenten erbij en ook een bewijs dat wij vandaag in ziekenhuis geweest zijn voor onze eerste afspraak van het onderzoek.”* Bij dit schrijven wordt inderdaad een bevestiging van de raadpleging in het ziekenhuis op 15 juli 2019 gevoegd alsook de documenten die bij de eerste aanvraag tot verlenging waren gevoegd maar geenszins het door het bestuur gevraagde medisch attest. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij voldaan heeft aan de gestelde voorwaarde voor de verdere verlenging van de aankomstverklaring.

Thans legt verzoekende partij bij het verzoekschrift diverse attesten voor die allen dateren van augustus 2019 en bijgevolg attesten betreffen van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt evenwel dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de attesten die verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde attesten kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Bovendien ziet de Raad het actueel belang niet in van het betoog van verzoekende partij nu in de aanvraag tot verlenging van 15 juli 2019 zelf werd aangegeven dat de aanwezigheid van verzoekende partij gevraagd werd tot 13 september 2019 en deze periode thans ruimschoots achter de rug is zodat verzoekende partij – die niet verwijderd werd – tijdens de gevraagde periode bij het gezin van haar dochter heeft kunnen verblijven.

2.6. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat verzoekende partij in casu, wil zij gewag kunnen maken van een beschermenswaardig gezinsleven in België, aannemelijk dient te maken dat er een bijzondere band van afhankelijkheid aanwezig is tussen de betrokken gezinsleden. Een loutere samenwoning volstaat in casu niet. Verzoekende partij wijst erop dat haar aanwezigheid in België noodzakelijk is omwille van de gezondheidstoestand van haar kleinkind, maar de Raad wijst er nogmaals op dat verzoekende partij aan het bestuur enkel gevraagd heeft haar aanwezigheid op het grondgebied toe te staan tot 13 september 2019 gelet op de lopende onderzoeken naar de gezondheidstoestand van het kleinkind en de vakantieperiode juli-augustus waardoor zij het kleinkind zou kunnen opvangen. Op geen enkel ogenblik werd aan het bestuur kenbaar gemaakt dat verzoekende partij om een langdurig verblijf verzocht om mee te kunnen instaan voor de zorg van het kleinkind. Verzoekende partij gaf dus zelf aan niet van oordeel te zijn dat een langdurig verblijf omwille van bijzondere familiale afhankelijkheidsbanden noodzakelijk was. Zoals hoger reeds gesteld is de gevraagde periode thans ruimschoots achter de rug. Verder heeft verzoekende partij, ondanks vraag daartoe van de verwerende partij, voor het treffen van de bestreden beslissing geen medisch attest voorgelegd waaruit bleek dat haar aanwezigheid noodzakelijk was. De Raad stelt derhalve vast dat verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen beschermenswaardig gezinsleven in België heeft aangetoond. Verder blijkt ook niet dat op het ogenblik

van het treffen van de bestreden beslissing enig concreet gegeven voorlag dat een beschermenswaardig privéleven in België aantoonde. Indien verzoekende partij van mening is dat een verder verblijf in België omwille van haar kleinkind thans wel degelijk noodzakelijk is, dan staat het haar steeds vrij daartoe een aanvraag te richten aan het bestuur. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER